

Heeft mijn kind dyslexie?

Regelmatig krijgen wij op school deze vraag. 25% van leerlingen heeft namelijk leesproblemen. Die vraag is niet zomaar 1,2,3 te beantwoorden. Om dyslexie vast te stellen is een uitgebreid diagnostisch onderzoek nodig wat uit 2 delen bestaat.

Enerzijds is dat een intelligentie-onderzoek en anderzijds een uitgebreid lees-spellingonderzoek. Grotendeels moet dit onderzoek door psychologen/ orthopedagogen uitgevoerd worden. Hier hangt een flink prijskaartje aan.

Op school zullen wij niet zomaar zo'n onderzoek laten afnemen.

Het etiket dyslexie is in eerste instantie op de basisschool niet zo belangrijk. Wij kunnen prima bepalen of een kind moeite heeft met lezen en/of spellen en zullen daar ook binnen onze mogelijkheden (tijd en menskracht) zoveel mogelijk aan doen. Dat betekent goed onderwijs in de klas (zorgniveau 1) en extra instructie en begeleiding daar bovenop door de leerkracht of een onderwijsassistente. (zorgniveau 2). Dat geldt voor alle leerlingen met leesproblemen met en zonder etiket dyslexie.

En die vergoede dyslexiehulp? Mijn kind kan toch een training krijgen?

Ook die vraag krijgen wij op school en waar mogelijk werken we daar aan mee.

Dit betreft een onderzoek en evt behandeling vanuit de jeugdwet en wordt inderdaad vergoed, maar geldt alleen voor de leerlingen met ernstige, enkelvoudige dyslexie (EED zorg).

EED- zorg is vergoede zorg voor leerlingen met ernstige, enkelvoudige dyslexie in de leeftijd van 7-12 jaar.

Ernstig betekent dat een leerling op het gebied van technisch lezen langdurig (dat is minimaal 1,5 jaar op 3 achtereenvolgende hoofdmeetmomenten (denk CITO momenten) behoort tot de 10% laagste leerlingen (= E-score), of op het gebied van spelling 1,5 jaar op 3 achtereenvolgende hoofdmeetmomenten tot deze groep behoort (= E-score) in combinatie met D-scores voor technisch lezen. Het wil in dit geval zeggen dat de dyslexie in ernstige mate belemmerend is voor het volgen van onderwijs, passend bij de intelligentie van de leerling.

Enkelvoudig betekent dat er naast dyslexie geen GGZ-stoornis, beperking of andere taal-of leerstoornissen zijn die belemmerend zijn voor dyslexieonderzoek en/of behandeling.

Van alle leerlingen valt 3,6% binnen deze EED groep.

Naast leerlingen met ernstige, enkelvoudige dyslexie zijn er ook leerlingen met dyslexie waarbij de problematiek niet ernstig en/of enkelvoudig is. Deze vallen dus buiten de EED-zorg. Scholen bieden dan basisondersteuning (zorg op niveau 1 en veelal ook zorg op niveau 2).

Aantonen hardnekkigheid en ernst?

Om de hardnekkigheid en de ernst aan te tonen in die 1,5 jaar moeten scholen ook aantonen dat er voldoende en adequate hulp is geboden tussen de verschillende meetmomenten.

Dit betekent een stapeling van zorg/ondersteuning op de verschillende niveaus.

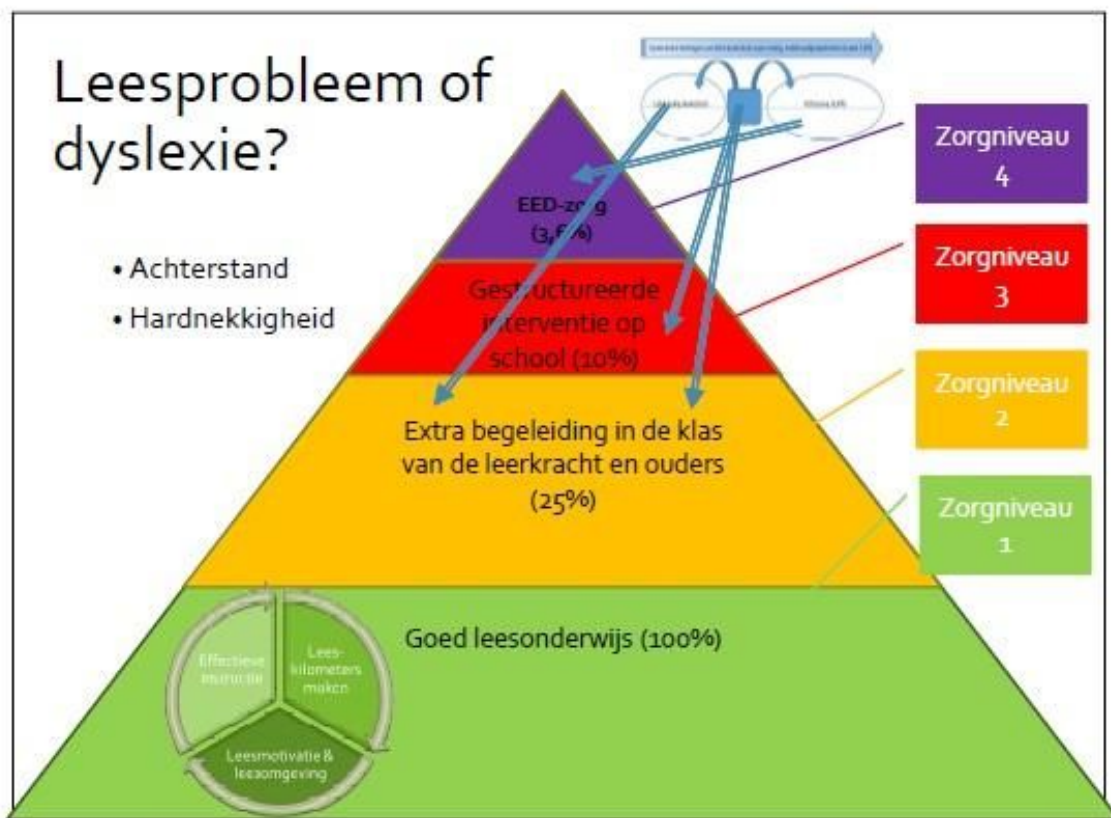
Dat betekent per niveau:

Niveau 1: Goed leesonderwijs met verlengde instructie.

Niveau 2: Extra begeleiding in de klas van leerkracht en ouders of tutors

Niveau 3: Gestructureerde interventie op basis van een individueel handelingsplan (3x 20 minuten) met na 12 weken tussenmeetmoment en evaluatie en voortzetting/ bijstelling van het plan

Niveau 4: EED zorg

Op zorgniveau 3 gaat het dus om intensieve, liefst individuele gespecialiseerde hulp gedurende 2 periodes van 12 weken en wel 3x 20 minuten per week (naast de hulp op niveau 1 en 2).

Deze tijdsinvestering vraagt veel. In groep 3 en 4 kunnen we hiervoor tijd creëren op woensdag na schooltijd en door het Tutorprogramma BOUW in te zetten. Bij dit laatste programma verwachten we daarbij ook wekelijks 2x oefenen thuis hiermee. Gebeurt dit niet, dan kunnen wij als school niet bewijzen dat er voldoende tijd met goede programma's en methodieken gewerkt is en heeft een aanvraag geen zin.

In hogere groepen is het nog moeilijker om tijd vrij te maken voor leeshulp op niveau 3, maar zoeken we ook altijd naar mogelijkheden.

Wie meer wil weten, kan altijd verder uitleg krijgen van de leerkracht of IB-er.